

DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

1987. FEBRUÁR

ÁRA: 7,50 FT

Száma sincs, hány fajta sütemény létezik a világon! Bizonyára, már ti is sokfélét kóstoltatok. Talán azt is ismeritek, amit az itt látható képsoron készít a néni. Leginkább a sajtos tallérra hasonlít. Finom csemege minden időben, de különösen farsangkor szeretik rágcsálni felnőttek, gyerekek egyaránt. Se a gyomrot nem fekszi meg, se a fogat nem rontja.

Vidám farsangi szórakozást kívánunk, s hozzá ízletes sütiket, finom rágcsálnivalókat!

HORVÁTH ZOLTÁN fotói

A nagy hozzáértéssel és gonddal elkészített tésztát formába tölti és lángon süti ki Csabai néni Szajlán (a Mátrában).

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének lapja, 3—7 éves gyerekeknek.

Megjelenik havonta.

XXXI. ÉVF. 2. SZ.

Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: dr. Petrus György. Főszerkesztő: Kelemen Sándor.
Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Budapest, Postafiók 112. 1502. Telefon: 668-457.
Kiadóhivatal: Bp., Révay u. 16. 1374 Telefon: 116-660.

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215.96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45,— Ft, egész évre 90,— Ft.

86.0880 — Kossuth Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató

INDEX 25.193 HU-ISSN 0230-1032

Belső munkatársak:

Kun Magda olvasószerkesztő,
Kovács Endre képszerkesztő,
Madár Eszter levelező,
Bálint Lajosné szerk. adminisztrátor

SZILÁGYI DOMOKOS

Kinek nehezebb a dolga?

Népmese nyomán

Szántani megy
Olaf gazda,
hazabaktat
este,
sajog minden
porcikája,
csupa tűz a
teste,
Megitatja
Fakót, Keselyt,
istállóba
beköti
aztán le is
csutakolja,
szagos szénát
vet neki,
beballag az
elsőházba,
követelőzik
lármázva:
— Mi dolog ez,
feleség?
A nagy munka
kijár nekem,
de nem ám az
eleség?!
Álló napig
izzadok, hogy
vacsorára,
készre,
jöjjek haza,
te meg lófrálsz,
nem is veszel
észre!
— Hogyne venném,
édes uram!
Megyek hát, ha
mondom!
Csak úgy véltem,
a sok közül
lerázom egy
gondom,
kiköpülöm
ezt a vajat,
reggel sürget
a dolog! —
De a gazda
tovább morog:
— Én semmit sem
gondolok!
— Hogy én tengek?
— így az asszony.
— Hogy én lopom
a napot?
No, szeretném
látni, kinek
a munkája
a nagyobb!

STUIBER ZSUZSA rajza

Kinek nehezebb
a dolga?
Nékem-e vagy
kendnek? —
Szól az ember:
— Járjunk holnap
a végére
ennek!
Menj ki, lássad,
a mezőre,
fogd csak szarvon
az ekét!
Tudom isten,
hogy estére
több lesz néked,
mint elég!

— Ki is megyek,
s kend maradjon,
végezze a
dolgot
a ház körül,
s megláthatja,
hogy majd nem én
morgok! —
Így is tettek:
fölcserélték
munkájukat
másnap.
Kezdjed hát, no,
Olaf gazda,
a többit te
lássad!

Kenyeret kell
dagasztani,
de ahhoz meg
víz kell —
kútra megyen
Olaf gazda,
megy egyszer, megy
kétszer,
s míg visszaér,
a jó tésztát
fölfalta a
két malac!
Most légy okos,
Olaf gazda,
hisz kenyér nélkül
maradsz!

Istállóban
bőg a tehén,
este óta
nem evett —
Olaf nézi
a háztetőt,
tetőn a zsup-
fedelet:
kisarjadt már
a fű rajta —
majd leeszi
a tehén!
— Itt a házon
a legelő!
A tetőre
viszem én! —

STUIBER ZSUZSA rajzai

Nosza, deszkát
a tetőnek!
S Riska nyakára
hurok!
Bőg a tehén
guvadt szemmel:
— Kedves gazdám,
megfulok! —
Húzza Olaf
kövér fűre
— Ettől mennyi
tejet ád! —
S más végével
a kötélnek
köti saját
derekát;

Riska csak áll
fönn a tetőn,
nem moccan,
nem rezdül,
tartja Olaf
a kötélen,
kéményen
keresztül,
fazék vizet
tesz a tűzre,
főzni kéne
a levest!
Hát egyszer csak
érzi: fölszáll
a kéménybe
egyenest!

Mert a Riska
csúszni kezdett,
fölrántotta
Olafot —
ott kalimpált
a tűz fölött,
hogy nézni is
csoda volt!
Csoda bizony!
Az asszony is
csak csudára
vélte,
amint megjött,
s férjeurát
a kéményben
érte!

Kacagott is! —
Olaf rántott
magán egyet
dühösen:
kötél szakadt,
gazda zuhant!
— Megvan már a
levesem! —
— szólt az asszony.
— Olaf-levest
eszünk mára,
de az ám!
No, uracskám,
kinek könnyebb?
Mondja meg kend
igazán! —

Olaf gazda
sziszeg váltig,
aztán emígy
dörmög:
— Végezd csak a
te munkádat,
vinné el az
ördög!

ZALÁN TIBOR

Téli álom

Seholsincs országban
Álomszarvasok
Rontják a havakat —
Alszom. Álmodok.

Álmomat bámulja
Lila nagy bogár.
Málnapiros szeme,
Arcomra leszáll.

Málnaszín szarvasok
Álmomban csörtetnek,
Lila bogár vagyok,
Nagy szelek fölvesznek
A holdig elvisznek. . .

BENCZE JÓZSEF

Dal

Nem vagyok még olyan fáradt,
álmomban még megjáratok
vén füredi fakutyákat,
szelid, gyerekkorcsolyákat.
Nem vagyok még olyan fáradt,
megvárom, mig tavasz támad,
nehogy nélkülem köszöntsék
társaim, a tücskök, szöcskék.

POLGÁR ISTVÁN versei

Titkos óhaj

Kerékpárom szánom:
sötét kamra foglya.
Pihent nyáron szánom,
most ő kerül sorra.

Felhúzom a dombra,
s egy csöppet sem félve,
hátán lovagolva
száguldok a mélybe.

Azután megint fel,
s megint le a völgybe...
Jó lenne, ha egyszer
apa is kijönne.

Békés megegyezés

– Jégcsap minden ujjam,
hógolyókat gyúrtam.
Most támadjon rám, ki mer,
szembeszállok bárkivel!

– Jártatod a szádat,
senki meg nem támad.

– Ha nem, minden hógolyóm
a csizmámmal szétnyomom.

ITT SZÉLTOLÓ MESÉL

HORGAS BÉLA

Széltoló kicsit szeles, ez természetes, ebben nincs semmi különös. Nem olyan tutyi-mutyi figura ő, akinek a szájában megalszik a tejbegríz, a krumplipüré vagy a puliszka... Azám, puliszka! Tudod te egyáltalán, hogy mi az? Nem?... És azt kérdezed, hogy mi fán terem? Hogy eszik vagy isszák, esetleg kaszálják, aztán megszárítják és elteszik télire? Megmondom neked: eszik. Kukoricalisztből készül és nagyon-nagyon finom, pempős étel. Vagy talán nem is olyan finom? Ha éhes az ember, nagyon szereti. Én is csak gyerekkoromban ettem, amikor nem volt elég kenyerünk. Régen volt, régen... Nem, akkor még Széltoló sem kalandozott. De most! Örökösen úton van és mindenbe beleüti az orrát. Mert kíváncsi és jószívű. Hát azt hallottad-e, hogy mi történt, amikor Wacvacz manóval találkozott? Elmondja ő maga!

– Csak úgy ripegett-ropogott az egész világ, pedig sütött a nap... Igaz, hogy csak amolyan téli nap volt az, ami sütött, öklömnyi vörös gömb a háztetők felett. A hó meg porzott, ha belefújt a szél, és ropogott a talpam alatt. De a fák is ropogtak, a villamosok, házfalak, olyan nagy hideg volt ezen a napon. A sarkon túl ott álldogált és vacogva egyik lábáról a másikra nehezedett egy ismerős alak: Wacvacz manó. „Jóreggelt, Wacvacz!" – mondtam a manónak. „Gyere velem a jégpályára korcsolyázni!" Wacvacz rámnézett, de szóra sem méltatott. A köszönése is csak annyi volt, hogy „...gelt..." „Nem fázol?" — kérdeztem tőle. „Ha jönnél korcsolyázni, fogadok, hogy kimelegednél..." Na, erre már megszólalt, vagy fölhorkant: „Hagyj békén! Nem fázom, nem megyek, nem melegszem, se ki, se be!

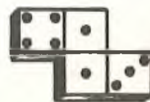

— Megvontam a vállam, és otthagytam a mogorvát. Nem erőszak a palacsintaevés és a korcsolyázás... Otthagytam, de azért izgatott, hogy miért beszélt így velem, és hirtelen eszembe jutott... Ohó! De hiszen ez a Wacvacz mezítláb volt! Hogyan is jöhetne korcsolyázni így... A meztelen talpára nem kötheti föl a vasat... Egy pillanatig gondolkoztam és máris cselekedtem. A közelben lakott régi barátom, Abajusz, a nyugdíjas csizmadia... Biztosan segít, ha megkérem! Odavágtattam, becsöngettem, beléptem, és egy lélegzetre eldaráltam, hogy mi járatban vagyok. Abajusz persze értette, hogy nem akármiről van szó, mert ő is szeretett korcsolyázni, ismerte Wacvacz manót, és nagyon fázós volt. Egyszerűen leakasztott egy pompás bundás lábbelit a falról és a kezembe nyomta: „Remélem, jó lesz!"

— Az az igazság, hogy a pompás bundás lábbeli mérete nem volt éppen a legszerencsésebb. Wacvacz manónak előbb egyet kellett lépnie a csizmában, hogy aztán egyet léphessen a csizmával. Azt mondta erre a manó, hogy ez így jó, mert minden kétütemű lábbeli ilyen. Szó, ami szó, csodásan festett, és amikor rászereltük a korcsolyát, akkor meg... elállt szavunk a gyönyörűségtől! Hát még amikor megindult Wacvacz! Ahogy elengedte a köpenyét és az úgy szállt utána, mintha szárny lett volna! Alig értem a jégen Wacvacz nyomába, akit mindenki megbámult, a környező liget fái, a szemközti toronyóra és a sarki hirdetőoszlop. Mikor jól kiszáguldoztuk magunkat, hazaballagtunk Wacvacz otthonába, s hogy jobban csússzon a falat, Abajusz mestert is elhívtuk... Finom kukoricapuliszka volt uzsonnára...

KI KOPOG?

Azt csiripelik a verebek,
hogy Rozálka, a tavalyi madárijesztő
elvesztette a fejfödőjét.
— Hová tűnhetett a virágos nyári kalap?
— Biztosan elfújta a szél!
— Szegény Rozál kalaptalan...
— Még megfázik szegény!
Dorka lányom térül-fordul,
s egy elnyűtt, öreg sapkával a kezében
késedelem nélkül a szőlőbe indul.
A nyomában ott baktatok én is.
Rozálka, a szőlőskertek őre,
már messziről integet felénk:
kopott otthonkájában úgy libeg-lobog,
mint egy lelkes ünnepi lobogó.

— Erre! Gyorsan! — harsogja
torka szakadtából.
Futni kezdünk
a gidres-gödrös, csúszós úton.
Erősen figyelnünk kell a lábunk alá.
— Óriási ötletem van! — halljuk közbn
Rozálka egyre erősödő hangját.
— Üzleti vállalkozásba kezdek!
— Máris megártott neki a hideg...
—lihegem Dorka fülébe.
— Miféle üzleti vállalkozás?
— kérdem, s felpillantok...
— Meghoztuk a sapkát!
— jelenti ugyanakkor Dorka...
...A hangunk azonban elakad...
Rozálka fején ugyanis
már egy egész kalaphegy tornyosodik!
Sapkánkat a hegy tetejére csapja,
s elégedetten bólogat:
— Szép dolog, ha egy egész falu
aggódik az ember egészségéért...

— Ó, te szélhámos!
Ennyi kalapból egy egész
madárijesztő-
és hóembergárdát
ki lehetne kalapírozni!
— Lehetne, de nem ez a jövő útja.
— . . .Hanem?
— Hanem: az üzlet! Ha már így alakult,
kalapkölcsönzőt nyitok.
Egy zacskó szotyoláért
bármelyik öreg tökfödőt
bérbeadom.
Biztos siker a farsangi bálon!
— Fizessünk a saját kalapunkért?!
Ezt mégiscsak szemtelenség!
— Hiszen nem magamnak kérem. . .
— mutat a fák magasába Rozálka.
— . . .Mennyi madár. . .!
— néz körül Dorka.

S valóban: a faágakon
dermedtlábú cinkék, vörösbegyek,
fakúszok, őszapók, királykák,
meg kotnyeles, vacogó verebek ülnek.
Félrehajtott fejjel bennünket figyelnek.
— Miattuk üzletelek. . . — sóhajt Rozálka.
Egész nyáron papoltam nekik
az egészséges táplálkozásról,
hogy így a kukac, úgy a pondró. . .
. . .De mit egyenek most,
mikor sehol egy árva hernyó?
— Gyorsan nyisd meg a boltot, Rozálka!
Kikölcsönözzük
az egész kalaphegyet!
— A madaraid meg kapnak helyette
magot, bőrkét, dióbelet!
. . . Így hát Rozálka ismét
fejfödő nélkül didereg a domboldalon.
Szerencsére nem tart sokáig
ez az állapot,
mert Dorka meg a szomszéd Andi
— hónuk alatt egy-egy molyrágta
nagykendővel —
máris szaporáz a dombon felfelé.
Ha nem tévedek,
hamarosan kendőkölcsönző is nyílik
a madáretető madárijesztő
szőlőjében!

Írta és rajzolta: DÖBRENTEY ILDIKÓ

KOVÁCS LAJOS

Mesék rólam

— második folytatás

Van egy másik másikházam.
Körülveszi százhárom ház,
egyik kisebb mint a másik,
és a legkisebb az enyém.

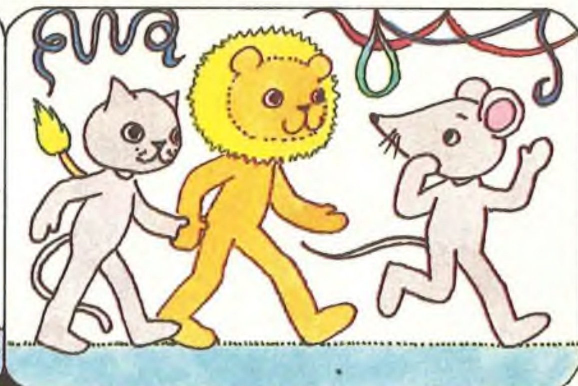
Nem ilyen nagy liftesház!
mint apáék egyikháza!

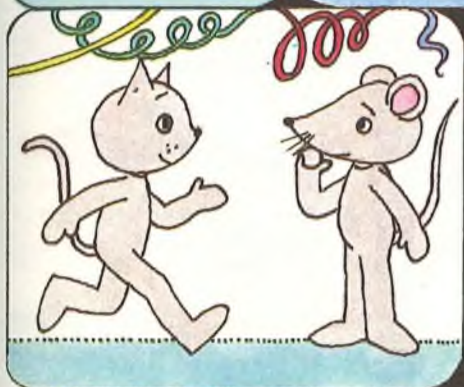
Az a másik elég kertes,
kerítéses és gyümölcsfás,
s féreg van az almájában —
csak hogy legyen egy hibája.

Hazafelé, útba esve,
egyikházunkhoz félúton
minden reggel-este látom,
az almából is jut mindig,
mert ott lakik ezeréve
másikházam közepében
a legjobb egyikbarátom,
kisnövésű, mint a házunk,
s nem irigy, mert én vagyok
a másik legjobb-barátja.

ÖCSI, BÁTYÓ meg a JELMEZBÁL

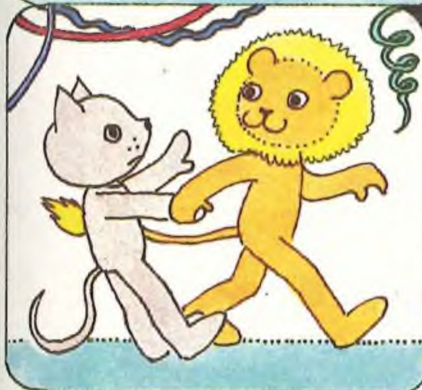

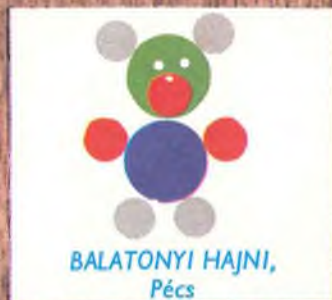

Marék Veronika

RAGASZTOTT KÉPEK című pályázatunkra sok, szép képet készítettetek. A legszebbekből közlünk itt egy csokorravalót.

SÖVÉNY GERGŐ, *Balatonakali*

BALATONYI HAJNI, *Pécs*

GÁSPÁR CSABA, *Szombathely*

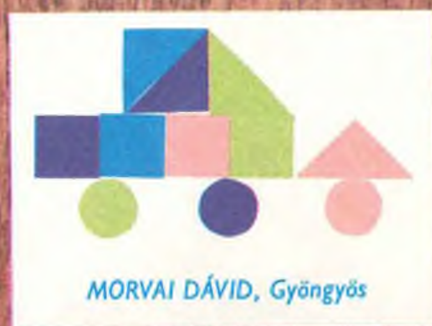

CSANDA GYULA, *Kiskőrös*

BÖRDŐS ÉVA, *Debrecen*

SEBŐK DÁNIEL, *Beremend*

BURAI GABRIELLA, *Magyarcsanád*

MÁTYÁS GABRIELLA, *Bükkszentkereszt*

MORVAI DÁVID, *Gyöngyös*

SZABADOS ZOLTÁN, *Kiskunlacháza*

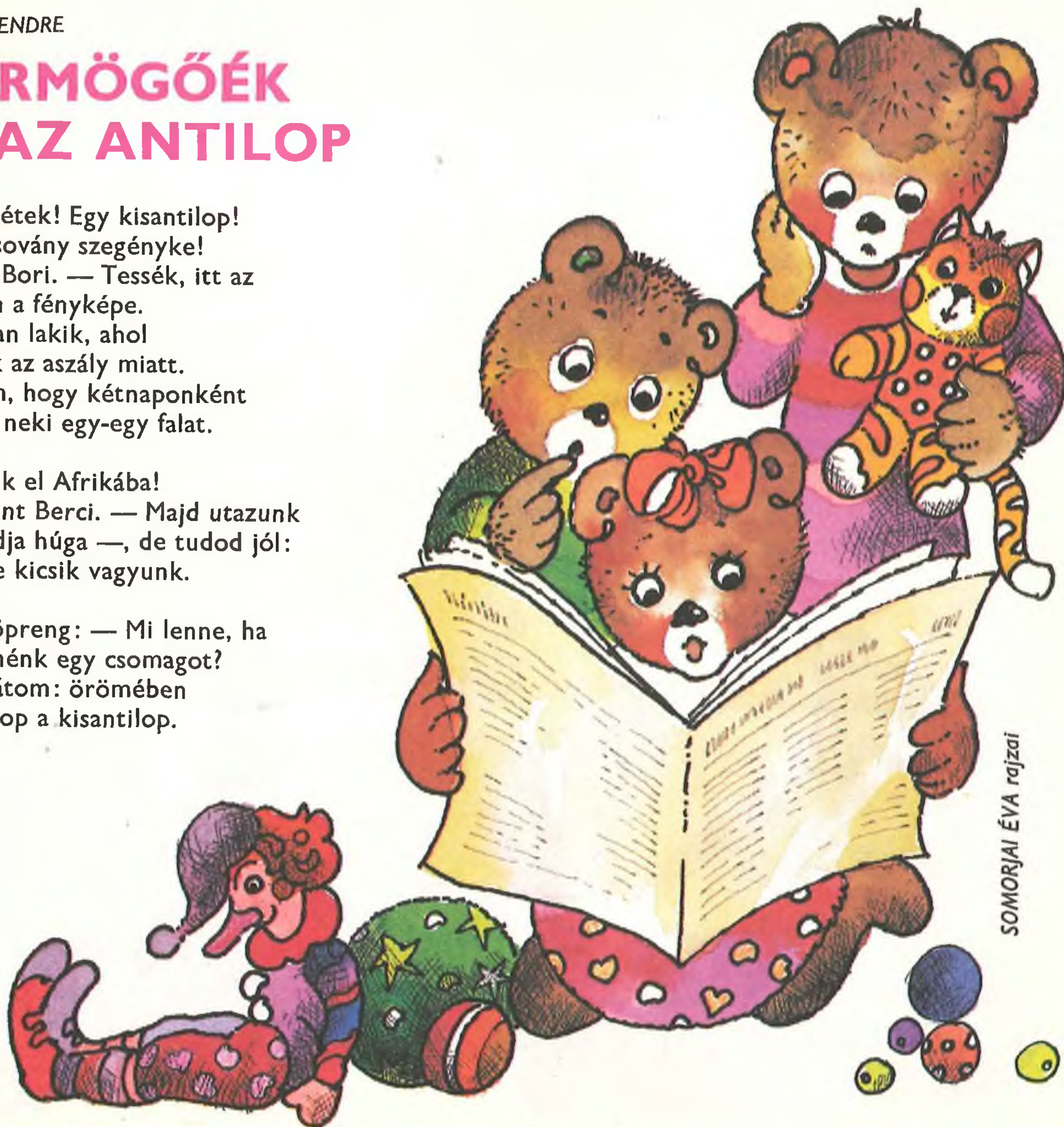
GYÁRFÁS ENDRE

DÖRMÖGŐÉK ÉS AZ ANTILOP

— Nézzétek! Egy kisantilop!
Milyen sovány szegényke!
— kiált Bori. — Tessék, itt az
újságban a fényképe.
Afrikában lakik, ahol
éheznek az aszály miatt.
Olvasom, hogy kétnaponként
jut csak neki egy-egy falat.

Utazzunk el Afrikába!
— rikkant Berci. — Majd utazunk
— mondja húga —, de tudod jól:
egyelőre kicsik vagyunk.

Marci töpreng: — Mi lenne, ha
elküldenénk egy csomagot?
Szinte látom: örömében
táncot rop a kisantilop.

SOMORJAI ÉVA *rajzai*

Berci brummant: — Brávó, brávó!
Borka bólint: — Jó az ötlet.
Küldjünk neki néhány üveg
baracklekvárt, meggybefőttet!
Ősszel csipkebogyót szedtünk,
amikor az erdőn jártunk.
Ha megeszi, attól is csak
erősödik a barátunk.

— A barátunk? — ámul Berci.
— De hiszen még nem ismerjük.
Nem is beszélgettünk vele,
Nem labdáztunk soha együtt.

— Miért ne lenne a barátunk?
Hisz örömet szerzünk neki.
Csillapítjuk éhét-szomját.
Amit küldünk, megmentheti.

— Ha már kissé erősebb lesz,
labdázgatni támad kedve.
Küldjük el a kék labdánkat
— javasolja Marci medve.

Bori mereng, — Írhatnánk az
antilopnak egy levelet:
„Nem vagy mackó, nem is itt laksz,
legyél mégis Dörmi-gyerek!”

KITRÁKOTTY

Magyar népi gyermekjáték

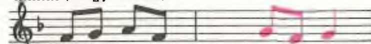
A gyerekek körben állnak, mindegyikük egy-egy állatot személyesít meg. A vásárló a körön kívül jár. Sorban kiválasztja a körből az állatokat, a tyúkot, a csirkét stb és magával viszi. Minden új vásárláskor az előzőket ishozzáénekli. Az utolsó versszak így szól: „Én elmentem a vásárra félpénzzel, csikót vettem a vásárban félpénzzel. Csikóm mondja: nyi-ha-ha, kecském mondja: mek-mek-mek, juhom mondja: be-he-he,„ stb., egészen a tyúkig. A vége: Kárikittyom, édes tyúkom, elfogyott a félpénzem.

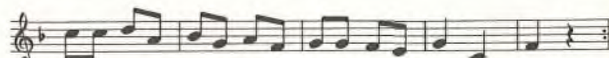
1.-11. Én el - men-tem a vá - sár - ra fél - pénz - zel.

Tyú - kot vet - tem a vá - sár - ban fél - pénz - zel.
Csir - két ....
Ka - kast .... (és így tovább)

2. Tyú-kom mondja: (Tyúk:) Kit - rá - kotty,
3. csir- kém mondja: (csirke:) csip, csip, csip,
4. ka- kas mondja: (kakas:) bok - ré - ta,
5. ré - cém mondja: (réce:) rip - haj - nal.
6. pulykám mondja: (pulyka:) dan - da - rú,
7. lu - dam mondja: (lúd:) gi - gá - gá,
8. disz-nóm mondja: (disznó:) röf, - röf, - röf.
9. ju - hom mondja: (juh:) be - he - he,
10. kecském mondja: (kecske:) mek, mek, mek,
11. csi - kóm mondja: (csikó:) nyi - ha - ha

Ká - ri - kittyom,. é -des tyúkom, még-is van egy fél - pén - zem.
(az utolsó versben:) el - fo gyott a fél - pén - zem.

Jó farsangi mulatság lesz, ha a szereplők állatfigurás fejpántot hordanak.

Összeállította: SOLTÉSZ ERZSÉBET

SÓTI KLÁRA rajza

Hinnéd-e, hogy nemcsak a hó, a jég változtathatja az alakját, hanem bizony még a szavak is? Próbáld csak együtt kimondani azt, hogy *jég* meg *kocka!* Mi lesz belőle: És ha ezekhez ragasztod hozzá a „jég" szócskát: csap, madár, hegy, tükör, kocka?

TALÁLÓS KÉRDÉS

Fölül vastag, alul vékony
Hogyha a nap süt, folyékony
Kicsit répa, kicsit csap,
De nem répa és nem is csap.
Mi az?
(jégcsap)

KOLTAI ÉVA rajzai

Melyik szó a „kakukktojás"? Miért?

Ha rájöttél, rajzold le, küldd el rajzodat Dörmögőnek!

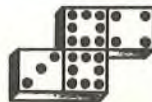
Madárcsemegét is készíthetsz: tökmagból, dióból, töpörtyűből és zsemlemorzsából gyúrj kis gombóckákat, rakd szalonnabőr-darabokra — kész is a finom madáreledel.

SÓTI KLÁRA rajza

MONDÓKA

Tavasszal — végeztünk a panasszal
Nyáron — nekem is lesz párom
Ősszel — sprórolunk a gőzzel
Télen — csúszkálunk a jégen!

KÁLDI JÁNOS:

KORCSOLYÁZÁS

Bokron, fákon hó-csoda,
siklik a gyors korcsolya.

Repül, suhan a jégen,
akárcsak a mesében.

Ír egy nagy-nagy kereket,
vagy ibolyalevelet.

Néha-néha kiflit ír,
csupa rajz a jég-papír.

Az is van rajt: üzenet,
olvassák a gyerekek:

„Sebaj, ha a föld havas,
eljön majd a szép tavasz!"

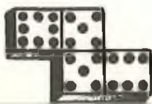
JÉGJÁTÉKOK

SÓTI KLÁRA *rajzai*

Voltál már jégkarneválon? Most lehetsz! Varázsolhatsz te is hócsodákat, jégcsodákat, mindenféle micsodákat. Ha kéznél vannak a homokformáid — de akár édesanyád süteményes formáiban is —, csinálhatsz színes jeget. Gomb- vagy temperafestéket oldj fel a vízben, amelyet a formákba töltöttél, és hagyd az ablakpárkányon. Mi történik néhány óra múlva? Ha óvatosan kiborítod, ezekkel a színes jégformákkal díszítheted a kopár bokrokat, fákat.

HÓ-MÓKÁK

Felnőttek vagy nagyobb testvér segítségével SZÍNES CSÚSZKÁT is készíthetsz. Akkor vödörben kell színezni a vizet, a háztartási boltokban kapható porfestékkel.
A jégpálya környékét is „kiszínezheted". Vastag ecsettel, temperafestékkel mindenféle madarat, virágokat, még napot is festhetsz a hóra.

KOLTAI ÉVA *rajza*

Ha még vidámabb „báltermet" akarsz, hóból formázz különböző „táncosokat": hókutyát, hótörpéket, apró hónyulakat meg még ami eszedbe jut.
Most kerítsd körül a jégpályát: sűrűn lépegess, egyik lábnyom a másik után. Hogy még jobban kitűnjék a hóból lépteid nyoma, egyikét-másikát fesd be a maradék festékeddel.

Ha kedved van, papírból készíts koronát, szalvétából vagy könnyű színes papírból vágj ki hópelyheket: feldobhatod, elkaphatod; ha rád hullnak, sebaj: te vagy a Hókirálynő. Pörögj, forogj, hajladozz!
Nekifutásból csússz végig a színes jégsávon, táncold körül a hótörpéket, hónyulakat.
Vedd elő a színes ceruzáidat és rajzolj a Dörmögőnek egy képet, amelyen te vagy a Hókirálynő!

Összeállította: RICHTERNÉ KROPF ANIKÓ

Kedves Gyerekek!

Hirdettünk az ősszel egy rajzpályázatot „*Csillagok, csillagok, szépen ragyogjatok!*" címmel. Azt kértük tőletek, hogy válasszatok magatoknak egy csillagot, és rendezzétek be gondolatban a fantáziátok szerint minden széppel, jóval, amire vágytok.

Valamennyi csillagra és bolygóra ellátogattunk gondolatban. Izgalmas utazás volt. Minden csillag egy külön világ, csak a vidámság közös bennük. Bevallom, akadt olyan is, ahol nem éreztem jól magam, pedig varázslatos csillag volt. Ezt írta róla a gazdája:

„Itt nem kell iskolába járni, sem dolgozni. Ha megéhezünk, rögtön ott terem az ennivaló, mert minden fa olyan, hogy csak alá kell állni, máris teljesül a kívánságunk."

Kipróbáltam, sétáltam a fák alatt. Kívántam sok mézet, málnát...Ott termett! Jól belakmároztam. Gondoltam, jó lenne barkácsolni egy szánkót a bocsoknak, de még munkához sem láthattam, a szánkó máris ott volt. Ugyan-

Fődíjat nyertek:

RÉNYI ANGÉLA,
6 éves, Novi Becse
BOCH ISTVÁN,
6 éves, Budapest
MOSOLYGÓ VERONIKA
5 éves, Bodrogolaszi
BÓTA BORBÁLA,
8 éves,
BÓTA LAURA,
6 éves, Budapest
SZEPESI ZSUZSA,
3 éves, Budapest

MADÁR ESZTER rajzai

így ott termett minden más, amit csak elképzeltem. Nem kellett csinálnom semmit. Életemben először unatkoztam. Ha hiszitek, ha nem, nagyon rossz volt.

A különös csillagtúra végén érkeztem Horváth Csabika bolygójára:

„Az én bolygómon nincs semmi különleges, de békés, nyugodt, gyönyörű csillag."

Jól éreztem magam ezen a bolygón, talán azért, mert annyira hasonlított a mi jó öreg, Földünkre. Eszembe jutott a közmondás: „Mindenhol jó, de legjobb otthon."

Köszönöm az utazást mindnyájatoknak. A fődíjat elért gyerekekeknek külön is gratulálok, jutalmukat postán küldtem el.

Szeretettel: **Dörmögő apó**

Helyreigazítás: Januári számunkban Horgas Béla „Széltoló mesél" című írásánál a második és harmadik kép alá nem a megfelelő szöveg került, s emiatt a szép mese zavaros lett. A sajnálatos hibáért elnézést kérünk tőletek is és az író bácsitól is.

Decemberi rejtvényünk helyes megfejtése:
a tárgyak közül *a ruhacsipesz a „kakukktojás"*,
nem illik a konyhai eszközök közé.

Jutalmat kaptak:

Aradán Krisztina, Budapest
Bak Mónika, Budapest
Berke Krisztián, Vác
Csattos Natália, Szirmabesenyő
Cseresnyés Rita, Budapest
Cseresnyés Örs, Budapest
Csiba Anett, Rajka
Dósa Noémi, Cserépfalu
Dósa Edit, Cserépfalu
Faludi Zoltán, Budapest
Farkas Mariann, Sándorfalva
Fodor Évi, Nyíregyháza
Gerendai Izabella, Tarcal
Havran Zoli, Csopak
Hennel Éva, Pomáz
Horváth Enikő, Budapest
Iglai Róbert, Litér
Kántor Zoltán, Dunaújváros
Knoll Anikó, Kerecsend
Kovács Tímea, Budapest
Lipcsei Péter, Békés
Mező Anita, Szurdokpüspöki
Mihók Sándor, Tornyosnémeti
Molnár Éva, Csepreg
Morvai Dávid, Gyöngyös
Munk Veronika, Budapest
Papp Márta, Mezőtúr
Pásztory Péter, Monori erdő
Pásztory Tamás, Monori erdő
Sápi Zsófi, Debrecen

ORAVECZ TIBOR: Felsőpetény (nevelőotthon)
A debreceni rajzpályázaton jutalmazott munka

FEBRUÁR

Si, ródli és korcsolya!
Befagyott a vén Duna.
Ez a hónap de hideg,
jó, hogy a legrövidebb.

(TAMKÓ SIRATÓ KÁROLY)